

som Ektefestsforstandere og Manglen af en Bestemmelse om Kvinders Afgang til Forloverhvervet. Skal den tilsigtede Lov ikke opfattes — hvad Flertallet jo ikke vil — som en Protest mod Kirken, ses det ikke, hvorfor Præsten, hvis Afgang til saa mange andre borgerlige Overv ikke bestrides, netop skulde være udelukket fra et Overv, der ikke vilde gribe forstyrrende ind i eller modstride hans egentlige Embedsagjerning. Og hvad det andet Punkt angaar, skal Mindretallet bemærke, at det vilde have fundet det heldigt, om man ved at give Kvinder Afgang til at optræde som Forlovende havde truffet en i Retning af Kjønnenes Ligeberettigelse gaaende Bestemmelse, hvortil en Lov om Ektefests Stiftelse ganske særlig maatte opfordre.

Uagtet medundertegnede Medlem af Udvalget, Chr. Brix, i det Væsentlige er enig i de Betragtninger, der have ledet til nærværende Lovforslag, kan jeg dog ikke tiltræde det, idet jeg nærer Betænkelighed ved at gjøre det borgerlige Ektefest til en tvungen Sag for Alle, saa længe Trangen til en saadan Foranstaltning ikke fyldigere har givet sig tilkjende, og derhos mægtige Stemmer fra det kirkelige Samfund have udtalt sig derimod. Udvalgets Flertal begrundet Nødvendigheden af denne Ordning ved at henvise til de Ulemper, der jævnlig have viist sig ved Fraktiltes Vielse. Disse Ulemper have imidlertid hidtil uden særdeles Vanskelighed kunnet fjernes, saa at Spørgsmaalets Løsning af den Grund ikke forekommer mig paatrængende, men dertil kommer, at om end de paapegede Ulemper ved Lovforslaget ere fjernede for det borgerlige Samfunds Bedkommende, saaledes at et retsagdygtigt Ektefest kan indgaaes uden kirkelig Indvielse, ere de ikke fjernede for Kirkesamfundets Bedkommende, idet der ikke er anvist nogen Veie til at løse den Konflikt, der kan indtræde, naar et Medlem af Folkekirken forlanger Kirkens Betsignelse af det indgaaede Ektefest. Ligesaa lidt som jeg kan indrømme den enkelte Præst Ret til efter sit individuelle Skjøn at vægse sig ved at give den kirkelige Indvielse, ligesaa lidt kan jeg anse det for rigtigt at tvinge Præsten til at udføre en kirkelig Handling, som strider mod hans Samvittighed. Saa længe Kirkesamfundet ikke har faaet en saadan Ordning, eller der er vedtaget saadanne Bestemmelser, at denne Konflikt kan løses paa en til alle Sider retfærdig Maade, kan jeg ikke være med til at tilraade et Lovforslag, hvorved der indføres tvungen borgerligt Ektefest.

Et Mindretal (Sens Bust og S. Hansen) er enig med Flertallet i Grundtankerne i Lovforslaget, tvungen borgerligt Ektefest og frivillig kirkelig Vielse; men da det finder, at denne Sag, inden den gjøres til Gjenstand for Indstilling til Thinget, kræver en mere indgaaende Dyrkelse, og da Spørgsmaalet ikke kan tænkes ført til nogen Løsning uden Rebellse af en mod Sagen velvillig

stemt Minister, har Mindretallet ikke kunnet billige, at denne Betænkning afgives.

I Genhold til Ovenstaaende stiller Flertallet (S. S. Hansen, S. Holm, Sjøsbro, Sjømark, S. Sjørgensen, Chr. Ravn og Wederkinch-Madsen) følgende Vædringsforslag:

Lil § 1.

1) Paragrafen affattes saaledes:
„Retsagdygtigt Ektefest kan for Fremtiden kun indgaaes for en dertil beskiftet Ektefestsforstander.“

Ny § 2.

2) „Ektefestsforstanderens Forretninger besørjes af en i hvert Sogn af Amtmanden (i Kjøbenhavn af Overpræsidenten) efter vedkommende Kommunalraads Indstilling dertil udnævnt Mand, der dog ikke maa være en Præst.“

Lil § 2 (3).

3) Paragrafen affattes saaledes:
„De, der ville indgaa Ektefest, have derom at gjøre Meddelelse til den Ektefestsforstander, for hvem de agte at afslutte det, og denne har da dels at forvisse sig om, at der ikke i Medfør af Loven af 30te April 1824 § 3—4 og 9—11 er Noget tilhinder for det tilsigtede Ektefest — hvorved dog maa bemærkes, at den i Forordningen af 30te April 1824 § 3, Nr. 2 foreskrevne Betingelse, at begge Parter ere konfirmerede og have annammet Nadverens Sakramente, er bortfalden —

og dels at drage Omsorg for, at Ektefestsforstanderne paa de Steder, hvor Bruden og Brudgommen hører hjemme eller i det sidste Aar har havt fast Ophold i mindst 3 Uger, før Ektefesten agtes indgaaet, lade det kundgjøre i en paa Sognetirkens Raadhus eller Byens Raadhus anbragt Tavle. Dog kan den nævnte Tidsfrist i særegne Tilfælde forlænges ifølge Dyrighedens Bevilling.

Svis nogen af Parterne hører hjemme i Ulandet eller har havt fast Ophold der i de sidste Aar, og Bedkommende ikke kan skaffe et Bævis fra Dyrigheden paa det Sted, hvor han (eller hun) har opholdt sig, for at der Intet deraf er tilhinder for hans (eller hendes) Ektefest, kan Justitsministeriet meddele Bevilling til Ektefesten, naar Bedkommende med sin Gd bekræfter, at der ikke er nogen Lovlig Hindring.

Gengaar der mere end 3 Maanedes efter Kundgjørelsen, før end Ektefesten fuldbæres, maa den gjentages.“

Lil § 3 (4).

4) Paragrafen affattes saaledes:
„Forbud mod et Ektefest bliver at anmeldes for den eller de Ektefestsforstandere, der have besørget den i § 2 omtalte Kundgjørelse, og naar disse atter have anmeldt det for den Ektefests-